

HOE MEN DEN KINDEREN LEERT BOOZE GEESTEN AANBIDDEN.

Een amerikaansch zending schrijft uit Foe-tshan in China: „Gisteren avond zag ik hoe een Chinees zijn zoon, dat nasuwelijks had leeren loopen, in de siat-scha onderrigte. Zoo noemt men de aanbidding der booze geesten, hetzij ten gevolge van eene gelofte of uit dankbaarheid voor de eene of andere van hen ontvangen weldaad.

„Daar stonden acht schotels vol spijzen, waaronder gekookte rijst, een gekookt zwijnshoofd, twee- of driederlei soort van gebak, alles op het plaveisel voor het huis neergezet. Daarbij waren drie kommen vol wijn en twee groote kaarsen. Zeven wierookstokjes stonden in zeven schotels, en dampten nevens de spijzen hun geur en reuk naar alle kanten uit. Toen ik kwam stak de vader juist nog eene massa blaadjes papier aan, met een gat er in, dat als het verbrand is, tot geld wordt, zoo als de booze geesten het in de benedenwereld noodig hebben.

„Nu nam hij uit een der schotels een wierookstokje en gaf dit den kleine in de hand. Die wist natuurlijk niet wat daarmede te beginnen; daarom hield papa hem de handen vast en liet hem, zoo als gij op het plaatje zien kunt, eenige buigingen maken. Daarop wierp hij het stokje op het brandende papier, nam een ander op, stopte het den

kleine in de handen en deed hem daarmede dezelfde ceremoniën verrigten. Ook goot hij van den wijn op den steen uit, die naast het brandende papier lag, en wierp nog eenige koeken op den grond, als bijzondere gave voor de booze geesten. Eindelijk nam hij alle wierookstokjes bijeen en wierp ze in het vuur. Nu volgden er nog allerlei bewegingen met de hand en buigingen van het hoofd voor het vuur en de spijzen, waarop hij den overigen wijn weer in de flesch goot, en de spijzen in huis nam, alwaar zij, naar gewoonte, door het gezin opgegeten werden.

„Ik werd er bedroefd om, toen ik zag hoe den kleine zulke afgodische oefeningen door zijnen vader geleerd werden. En wie telt de miljoenen van kinderen die in China van klein af in de dienst der afgoden, der booze geesten, der afgestorvene bloedverwanten enz. onderwezen worden! Hebt gij ook medelijden met zulke kinderen en bidt gij ook voor hen, dat zij van den Zaligmaker mogen hooren en in Hem leeren gelooven? Zou er niet ook een of ander onder u zijn, die er aan denkt om zelf hun eenmaal te hulp te komen?

T. M. L.

MERKWAARDIGE BIJZONDERHEDEN.

De heer Henry Lumley schrijft aan de Times het volgende, onder dagteekening Jeruzalem 29 Nov.: „Het zal voor hen, die den Bijbel bestuderen, en ook voor anderen belangrijk zijn te vernemen, dat een hoogst gewichtige gebeitelde steen in het moabitische land ontdekt werd en te Jeruzalem is aangekomen. Het werd mij vergund dien te onderzoeken en ik moet bekennen dat hij alle kenteekenen van oudheid en echtheid draagt. De steen is 36 duim lang en 18 duim breed op de oppervlakte; hij is van hard vast graniet en bevat zes regels schriftteekens, die bijna gelijk zijn aan den vorm der siraalische letteren. De heer Shapire, te Jeruzalem, die de oude talen dezer landstreek bestudeerd heeft, verschaftte mij eene vertaling, en volgens zijne lezing is er geene belangrijker opteekening ontdekt van bijbelsche feiten en die daarenboven gelijktijdig met het voorvallen dier feiten gedaan werd. Zelfs kan het gewigt hooger geacht worden dan dat van den moabitischen steen (voor eenigen tijd ontdekt), want de thans gevonden steen vermeldt den naam van Mozes, die wellicht zelf het opschrift opgegeven, gezien en goedgekeurd heeft, als eene overwinning op Moab door Israel onder den grooten aanvoerder behaald. De steen is, voor zoo ver het opschrift betreft, ongeschonden. Hij werd hier gebragt door Bedwin Sheika uit de bouwvallen (of puinhoopen) der stad Medeba, zeven eng. mijlen van Hesbon gelegen, 15 mijlen ten noorden van Dibon en ongeveer 45 mijlen ten oosten der stad Jeruzalem.

„De teekenen, die zeer duidelijk en bijna gaaf zijn, worden aldus vertaald: „Wij dreven hen weg (het volk van Ar Moab, op den moerasgrond); aldaar offerden zij (waarmede Israel zal bedoeld worden), een dankoffer aan God hun Koning, en Jeshurun verheugde zich en eveneens Mozes hun aanvoerder.“ Men zal bij het vergelijken dezer woorden met Numeri 21: 13—15 en 21—30 met Deuteronomium 11 en Jozua 13: 9, 15 en 16, eene opmerkelijke overeenstemming vinden. De stad Ar Moab, op den steen vermeld, lag op de landtong, die de twee rivieren vormen, door in de rivier Arnon te vloeijen.

„De Ar Moab op den Moerasgrond, op den steen voorkomende, schijnt dezelfde stad te zijn, als die vermeld wordt in het 9^e vers van Jozua 13, als de stad die in het midden der rivier staat. Ik heb een afschrift der teekenen laten maken, die ik naar Engeland medebrengen zal,

alsook de verklaringen van lieden alhier, die met de geschiedenis van den steen bekend zijn.“

Te Nieuw-York is den 17 Jan. op het plein voor het stadhuis en het nieuwe postkantoor een standbeeld ingewijd voor Benjamin Franklin. Het standbeeld is opgericht door de gezamenlijke drukkers en uitgevers van dag- en weekbladen; Philadelphia bezit het graf van Franklin, Boston als geboorteplaats een standbeeld te zijner eere, en te Nieuw-York is zijne nagedachtenis thans vereeuwigd in het centrum van de grootste bedrijvigheid der Nieuw-Yorksche dagbladpers.

Aan het Britsch Museum en het Kensington Museum te Londen, beide inrigtingen wier wedergade op de wereld niet wordt gevonden, wordt jaarlijks ruim 2 miljoen gulden ten koste gelegd.

De bladeren van alle geraniums hebben de eigenschap van zeer snel wonden, door een snijdwijk werktuig veroorzaakt, schrammen en andere kwetsuren van dien aard te genezen. Men neemt een of meer bladen van die plant, die men wat sijn gewreven op een lapje linnen legt en daarmede de wond bedekt. Zeer dikwijls gebeurt het dat één blaadje al voldoende is om de wond te genezen. De plantenvetzeltjes hechten zeer sterk aan de huid, helpen het geschonden vleesch weer bijeenvoegen en heelen de wond in weinig tijds.

STATISTIEK. — Dreydorff geeft de volgende statistieke opgaven in eene redevoering, getiteld: „De Jezuiten en het Deutsche Rijk: waarom en met welke middelen moesten wij hen bestrijden?“ In Londen komen tegenover 100 echte, 4 onechte geboorten, in Leipzig 20, in Parijs 48, in München 91, in Weenen 118 en in Rome 248; dus in de residentie van den Heiligen Vader is het familieleven eene uitzondering. In Engeland komt 1 moord op 178,000 inwoners, in Nederland 1 op 163,000, in Pruisen 1 op 100,000, in Oostenrijk 1 op 57,000, in Spanje 1 op 4113, in Napels 1 op 2750 en in Rome 1 op 750 inwoners. In Rome, zetel van den Paus en van den generaal der Jezuiten liep men 237 maal meer gevaar doodgeslagen te worden dan in het kettersche Engeland en ruim 133 maal meer dan in het voor twee derden door ketters bewoonde Pruisen. Aan de vruchten kent men den boom.“

DE OVERWINTERING DER HOLLANDERS OP NOVA ZEMBLA IN 1593/94. — Eindelijk is het oord gevonden en bereikt, waar onze wakkere mannen voor drie eeuwen de Noorderpool „haast hadden doorgestooten,“ gelijk da Costa zingt.

De kruinen hunner woningen zijn gevonden volkomen bedekt met eene dikke laag ijs.

Daardoor is dan ook alles goed gekonserveerd. Kapt. Carlsen heeft 150 stuks voorwerpen er van medegebragt. Er komen onder die voorwerpen voor o. a. geweerloopen, sabels, hellebaarden, lanspunten, timmermansgereedschappen, slijpsteen, kandelaars, tinnen en ijzeren potten, een fluit, klompen, een horloge en koekepan. Onder de boeken, eene verhandeling over de Sterrekunde en de hollandsche overzetting van „la description de la Chine door Mendoza.“ Dit laatste werk vooral is verwonderlijk fraai gekonserveerd.

T. M. L.

DE DOOD EENER GODDELOOZE.

Eene jonge dochter, van een zeer aangenaam voorkomen en van eene vrolijke en beminlijke inborst, gevoelde zich gedurende eenigen tijd bezorgd over het heil harer ziel; maar zij eindigde met die indrukken te vermooien en geheel en al in de wereld terug te keeren. Niet lang daarna werd zij door eene hevige ziekte aangetast, die haar binnen zeer korten tijd aan den rand van het graf bragt. Men haalde een leeraar bij haar. Zoodra zij dezen zag, riep zij in groote bennauwheid uit: „Och! kom bij mij en bid voor mijne arme ziel! Ik sterf en ga naar de hel! O bid, bid voor mij!“

Onder het gebed deed zij niets anders dan snikken en zuchten. De leeraar sprak vervolgens van den Heer Jezus als van den eenigen Zaligmaker der zondaars; maar de jonge dochter gaf hierop geen antwoord, keerde zich weder tot hare moeder, en zeide tot haar: „Ik ga sterven, bid voor uw kind. Ik heb u nooit hooren bidden, bid voor mijne arme ziel!“

Allen die zich in de kamer bevonden, waren diep getroffen. Het gewezen en gesnik was algemeen. Het was eene ijselijke en plegtige vertooring. De dood tastte reeds zijne prooi aan; een onmogelijk te beschrijven angst kwelde hare ziel; de gedachte dat zij niet bereid was om deze aarde te verlaten, vervulde haar met schrik en ontzetting; zij vroeg om gebeden, maar deed geene poging om zelve te bidden.

De leeraar wandelde zich op nieuw tot de stervende, sprak haar andermaal van Jezus, gestorven aan het kruis en dragende den geheelen vloek der zondaars. Hij stelde Hem haar voor, als die zijne doorboorde handen uitgestrekt hield, en haar nog in dit uur uitnoodigde om zijne vergiffenis aan te nemen, er bij voegende dat al wat God van haar vroeg, enkel was de gerechtigheid van Christus aan te nemen, om hare zonden te bedekken.

De jonge dochter scheen met verwondering te luisteren; zij vestigde haren blik op den muur en sidderde.

— „Chloë!“ vroeg haar de leeraar, „neemt gij den Heere Jezus voor uwen Zaligmaker aan?“

— „Neen, ik kan het niet,“ antwoordde de liederes met eene bevende stem.

— En waarom niet?“ hernam de leeraar; „waarom kunt gij niet de vergiffenis van den Heere Jezus aannemen?“

De stervende deed eene poging, en stamelde met eene nog zwakkere stem dit antwoord uit: „Het is te laat!“ — Deze waren hare laatste woorden.

Ja, het is dikwijls te laat, om aan die dingen te denken, wanneer men op een sterfbed ligt. Mogt de onderzending van hen, die ons in het leven en in den dood zijn voorgegaan, ons wijs maken tot zaligheid!

Eene eenige dochter van zeer rijke ouders, wier afgod zij was, trad het leven onder de schitterendste vooruitzichten in. Niets werd voor hare opvoeding gespaard, en ook niets ontzien om haar smaak voor opschik en zinnelijke vernaken te geven, waarop zij, die geene wezenlijker gevingen kennen, zoo verzet zijn. — Zij werd gevaarlijk ziek; dit was een verschrikkelijke slag voor hare moeder, die al hare verwachtingen op het punt zag van verijdeld te worden. Men riep den leeraar, hij sprak van dood, oordeel en eeuwigheid. De arme stervende, die nooit om dat alles had gedacht, sidderde. Eenige oogenblikken vóórdat zij stierf, liet zij hare fraaisste kleederen brengen; en zich tot hare moeder keerende, zeide zij: „Dat is mijn ongeluk geweest. Gij hebt mij nooit gezegd dat ik sterven moest, maar gij hebt mij enkel geleerd om van het leven te genieten en mijn geluk in benzenlarjen der wereld te zoeken. Gij wist dat ik sterven moest en voor het oordeel verschijnen, en gij hebt mij nooit in den Bijbel laten lezen! Neem weg dat alles, en bewaar het tot eene gedachtenis van uwe zonden en van mijn rampzalig uiteinde!“